

MSB 323

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Wie zijn ‘de christenen’?

door Robert Juneau

Het woord “christen” wordt vaak gebruikt om zich te identificeren met het christendom als religie, als geloofssysteem of als filosofisch wereldbeeld. Gezien alle religieuze en morele implicaties die aan dit woord verbonden zijn, lijkt het misschien vreemd dat het Griekse woord *CHRISTIANOS*, vertaald als “christen”, slechts drie keer in de Bijbel voorkomt.

De eerste keer komt het voor in Handelingen 11:26, **“En het geschiedde, dat zij een vol jaar in de gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede schare leerden en dat de discipelen het eerst te Antiochië Christenen genoemd werden.”**¹ E.W. Bullinger suggereert dat deze naam aanvankelijk door heidenen als spotnaam is gegeven en dat Joden deze naam niet zouden hebben gegeven, aangezien *Christos* een heilig onderdeel was van Gods naam (Jezus Christus).

Wanneer de context van dit vers wordt genegeerd, wordt het woord “christen” regelmatig gebruikt om deze vroege gelovigen in Christus te identificeren met dezelfde groep mensen als degenen die zichzelf de afgelopen tweeduizend jaar christenen hebben genoemd; het Bijbelse gebruik van dit woord heeft echter niets te maken met iemand die met het christendom wordt geassocieerd. Zeven verzen eerder in Handelingen 11:19 wordt het Woord uitsluitend aan Joden gepredikt. Vijf verzen later, in Handelingen 12:1-4, arresteert Herodes opzettelijk Petrus vlak voor het Pascha. De reden dat het Woord alleen aan Joden wordt verkondigd en dat dit Joodse feest nog steeds prominent aanwezig is

¹ Citaten zijn uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

in deze geschiedenis, is omdat dit nog steeds het werk was dat God deed in en door het volk Israël, binnen het jodendom. Dit was de Handelingentijd en niet de huidige bedeling der genade waarin God met alle volken op gelijke voet omgaat, zoals onderwezen wordt in Efeziërs 3:6 (vert. O.Q. Sellers): **“In Geest zullen de natiën tezamen-genieters van een aandeel zijn, tezamen-lichamen, en tezamen-deelhebbers aan de belofte in Christus Jezus door het goede bericht.”** Dit onderscheid wordt zelden erkend, waardoor mensen de bedeling waarin de mensen in Antiochië gelovigen werden, niet leerstellig scheiden van de bedeling van de gelovigen in de bedeling der genade Gods.

Waarom is het zo belangrijk om het joodse karakter en de joodse focus van de gebeurtenissen uit de eerste eeuw in ons Nieuwe Testament te onderkennen? De meeste gelovigen erkennen dat de Messias via het joodse volk en de joodse afstamming in de wereld is gekomen. De meeste christenen erkennen dat Christus zijn aardse leven heeft geleid binnen de grenzen van de joodse cultuur, wet en religie, dus waarom is het joodse kader dat in ons Nieuwe Testament aanwezig is zo'n groot twistpunt voor de serieuze student die de bedelingen onderscheidt?

Ten eerste, omdat als we oprecht Bijbelse duidelijkheid willen bereiken, we moeten erkennen dat dit specifieke werk dat God in en door het volk Israël deed, in Handelingen 28:28 werd opgeschort. De meeste mensen binnen het christendom zijn het erover eens dat er ergens in de eerste eeuw een verandering plaatsvond, maar in hun pogingen om deze cruciale verandering te begrijpen, maakten de vroege zogenaamde kerkvaders een fout door te wijzen op de verwoesting van Jeruzalem en haar tempel in 70 n.Chr. We hoeven niet ergens anders in de geschiedenis te zoeken naar het antwoord op de vraag waarom God niet langer op dezelfde manier betrokken is bij het volk Israël. De verklaring voor deze verandering is te vinden in de bladzijden van onze Bijbel, als men het woord der waarheid recht snijdt, zoals II Timotheüs 2:15 (St.Vert.) zegt.

Ten tweede moet worden erkend dat de cultuur, de wet en de religie van het Bijbelse jodendom juist het mechanisme vormen dat alle beloften van God voor deze aarde en de mensheid die erop leeft, tot bloei zal brengen. Het negeren of omzeilen van deze twee grote waarheden, zoals de meesten doen, belemmert ons vermogen om het Woord van God te begrijpen aanzienlijk.

De meeste gelovigen erkennen tegenwoordig de bijzondere plaats van Israël in Gods activiteiten in het Oude Testament, maar lijken niet bereid of in staat te zijn het feit te erkennen dat de bevoorrechte positie van Israël nog steeds in een groot deel van het Nieuwe Testament van kracht is. De gangbare gedachte is dat zodra een Jood Christus als zijn Messias had omarmd, hij afstand nam van het jodendom en zich tot het christendom wendde. Het is op geen enkele manier Bijbels te rechtvaardigen om te geloven dat de Joodse mannen en vrouwen uit de eerste eeuw die tot Christus kwamen, hun jodendom zouden hebben verlaten ten gunste van een of andere nieuwe religie genaamd het christendom. Het volgende is afkomstig uit het boek van Sir Robert Anderson, *The Silence of God*:

“Te denken dat na duizenden jaren wachten op hun Messias, na alle beloften die God had gedaan over zijn komst, na al het verlangen, de hoop en het smachten naar zijn komst, een Jood uit de eerste eeuw, toen hij eindelijk de hand kon leggen op zijn langverwachte Messias en Hem omarmen, het jodendom zou verlaten en zou ophouden een religieuze Jood te zijn, is een groteske absurditeit.”

Het is bespottelijk om te denken dat een Israëliet zich van het jodendom zou hebben afgekeerd, terwijl dit juist het mechanisme was dat hem in de eerste plaats zijn Messias bracht. Dit zou hetzelfde zijn als jarenlang wachten op een promotie op het werk, en wanneer je die eindelijk krijgt, je baan opzeggen. Is het logisch dat je juist datgene wat je de vooruitgang bracht die je altijd al wilde, in de steek laat op het moment dat je het eindelijk krijgt? Ik vind het vreemd dat zo velen geloven dat dit is wat er in de eerste eeuw gebeurde, maar ondanks het Bijbelse bewijs van het tegendeel, wordt dit in bijna elke christelijke kring geleerd.

Het Bijbelse jodendom is de enige religie die we verweven zien met de taal van het Nieuwe Testament. Een groot deel van de leer, veel van de geboden, veel van de voorschriften en verordeningen, en veel van de gebruiken en rituelen die we in het christendom aantreffen, zijn ontleend aan taal die misplaatst

is en nooit bedoeld was om buiten Gods religie voor Israël te worden toegepast. Wanneer we het Nieuwe Testament raadplegen om ondersteuning te vinden voor alles wat we doen en denken als gelovigen in Christus, worden we gedwongen ons een weg te banen door de talloze gedeelten die bewust zijn geschreven binnen de context van de Joodse cultuur en religie. In de loop van de geschiedenis van het christendom zijn er maar weinigen geweest die bereid of in staat waren dit succesvol te doen, wat veel verwarring en veel niet-Bijbelse leerstellingen heeft veroorzaakt.

Een Israëliet werd als zodanig geïdentificeerd vanwege de bloedlijn, de nationaliteit, de cultuur en de religie waartoe hij behoorde. Een nieuwtestamentische Israëliet werd geen christen als hij of zij tot geloof in Christus kwam; in feite zouden zij veel meer Jood zijn geworden dan ooit tevoren. Dit is waar Romeinen 9 over gaat wanneer Paulus zegt: **“Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël”** en: **“de kinderen der belofte gelden voor nageslacht.”** De vereiste om verder te gaan met Gods plannen voor Israël omvatte nu geloof in hun Messias en onderwerping aan het Koninkrijk (de heerschappij) van God. In Handelingen 21:20 vertelt Jakobus aan Paulus dat de tienduizenden gelovigen in Jeruzalem allemaal ijverig zijn voor de wet. Ze waren nu meer gemotiveerd dan ooit om trouw te zijn aan de wet en aan het jodendom. In de periode van Handelingen trok God Israël tot Zich door alles wat Christus aan het kruis had gedaan, dus is het niet meer dan logisch dat een Israëliet door geloof en onderwerping aan Hem meer in overeenstemming zou zijn gekomen met Gods wil, en terecht, want het koninkrijk van God werd werkelijkheid op aarde.

De tweede keer dat het woord “christen” voorkomt, is in Handelingen 26:28. Aan deze tweede vermelding gaan de gebeurtenissen van de verzen 19-21 vooraf. Paulus vertelt koning Agrippa over zijn ontmoeting met de Heer op de weg naar Damascus. Hij vat zijn apostelschap in enkele zinnen samen, waarbij hij zegt dat hij het gezicht gehoorzaam was en zijn boodschap verkondigde aan de mensen in Damascus, in heel Judea en vervolgens aan de heidenen (Grieks: *ETHNOS*, volken). Hij verkondigde dat zij zich aan God moesten onderwerpen, zich tot God moesten bekeren en de werken moesten doen die met die onderwerping overeen komen. Om deze redenen, zegt hij, grepen de Joden hem in de tempel en probeerden ze hem te doden. Handelingen 26:22 zegt: **“Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou...”** Een paar verzen later vraagt Paulus aan Agrippa of hij de profeten gelooft. Dit is een retorische vraag, want elke leider in Israël die zijn loon waard was, zou Mozes en de profeten hebben geloofd, dus zegt Paulus vervolgens: “Ik weet, dat gij ze gelooft!” Handelingen 26:28, **“Maar Agrippa zeide tot Paulus: Gij wilt mij wel spoedig als Christen laten optreden!”** Kan men, gezien het feit dat zijn betoog uitsluitend op Mozes en de profeten was gebaseerd, met recht denken dat Paulus probeerde Agrippa ertoe te brengen het jodendom te verwerpen ten gunste van een nieuwe religie genaamd het christendom? Zou Agrippa, binnen de context van het betoog van Paulus, in de verleiding zijn gekomen om zijn jodendom op te geven als hij was overgehaald om christen te worden?

Paulus komt uiteindelijk in Rome en krijgt daar de kans om met de Joodse leiders te spreken. Handelingen 28:21-23, **“Maar zij zeiden tot hem: Wij voor ons hebben geen brieven over u uit Judea ontvangen, en ook is niemand van de broeders iets kwaads van u komen boodschappen of spreken. Maar wij stellen het wel op prijs van u te vernemen, welke uw denkbeelden zijn, want wat deze secte betreft, ons is bekend, dat zij overal tegenspraak vindt. En nadat zij een dag met hem hadden afgesproken, kwamen verscheidenen tot hem in zijn verblijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde, pogende hen te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe.”**

Zowel in Handelingen 26 als 28 wordt Paulus' betoog duidelijk en nauwkeurig alleen gevoerd aan de hand van wat Mozes en de profeten hadden verkondigd dat geschieden zou. In de Handelingentijd had God Paulus nog geen andere openbaring gegeven dan die volledig in overeenstemming was met de profetische plannen voor Israël, binnen het jodendom. Paulus moest de openbaring van het geheimenis (Grieks: *MUSTERION*, geheim) betreffende de bedeling der genade, zoals uitgelegd in Efeziërs 3, nog

ontvangen. Hier wordt het woord “sekte” gebruikt om deze Israëlitische gelovigen in Jezus Christus te beschrijven.

De derde keer dat “christen” voorkomt, is in I Petrus 4:16, **“Indien hij echter als Christen lijdt, dan schame hij zich niet, maar verheerlijke God onder die naam.”** Deze tekst gaat over het lijden dat te verwachten is als gelovige in Jezus Christus. I Petrus en II Petrus laten zien dat deze twee brieven gericht waren aan de afstammelingen van de diaspora die zes eeuwen eerder had plaatsgevonden. Dit zijn de mensen die de Bijbel *ETHNOS* noemt, wat gewoonlijk vertaald wordt met heidenen, maar vertaald zou moeten worden met volken. De brieven van Petrus zijn gericht aan Israëlieten die “onder de volken” zijn en die behoorden tot wat in Handelingen 26 wordt beschreven als een “sekte”.

Hoewel ik het woord christen niet schuw om mezelf met Christus te identificeren, beschrijf ik mezelf liever als “een gelovige in de Heer Jezus Christus”. Gelovigen in Christus gebruiken dit woord “christen” nu al twee millennia om zichzelf te beschrijven, maar het is onze plicht te beseffen wie er in ons Nieuwe Testament christenen werden genoemd. Zowel het woord “christen” als “sekte” beschrijft de Israëlieten uit de Handelingentijd die verwant raakten aan en zich identificeerden met Christus. Deze gelovige Israëlieten worden beschreven als zij die behoren tot een sekte binnen het jodendom, en het woord “christen” beschrijft die sekte.

Gepubliceerd in februari 2018